

Missatge d'Encarnación, mare d'en César:

“El meu fill César, el petit dels tres que tinc, va ser diagnosticat amb un Limfoma No-Hodgkin quan tenia tres anys i mig. Per aquell temps jo m'acabava de separar del seu pare. Va ser un pal molt gran, ja que jo treballava fora de casa i a més havia d'ocupar-me de la casa i dels meus fills, tots petits. A més, tots estàvem afectats per la situació familiar i la malaltia va ser un cop molt dur.

Encara avui em costa treballar parlar d'aquesta etapa. Com a mare, sentia l'obligació de protegir als meus fills i em preguntava què hauria fet malament perquè la vida fos tan cruel amb ell.

Van ser tres anys i mig de quimioteràpia, ingressos llargs i freqüents, pels durs tractaments i la baixada de defenses. El primer any va ser duríssim, però el pitjor era veure a aquesta criatura sofrir i no poder evitar-ho.

Em vaig fer fort, molt forta, per a poder seguir endavant i que els meus altres dos fills no sofrissin massa, però tot era inútil. Al final a tots ens va passar factura anímicament. Els meus fills tenien onze i nou anys respectivament, una edat molt difícil i més quan la seva mare estava les vint-i-quatre hores del dia pensant i cuidant del seu germà petit.

Jo havia de seguir les orientacions dels metges: "Que el nen vagi a escola com qualsevol altre". No calia fer-li sentir diferent als altres però la vida per a ell era molt diferent. Alguns tractaments no li deixaven aixecar cap, ingrés després d'ingrés, dolors intensos de cap, aspirats de medul·la, etc. i mentre jo no podia permetre'm el luxe de plorar, almenys davant d'ells. Havia d'acudir al treball i rendir mentre el meu cap no parava. A més, havia d'atendre als dos grans, que em necessitaven moltíssim, i jo mentre em preguntava per què li havia ocorregut això a un nen que havia nascut molt sa i s'estava criant d'igual forma, i què feia jo que no podia salvar-lo i se suposava que estava aquí per a protegir-lo de tot inconvenient. Era un bebè!

Vaig haver de dir-li, perquè així ho vaig entendre, què li estava passant per a desdramatitzar la malaltia. Ho va assumir amb els seus pocs anys molt millor que molts dels adults que li envoltaven. Quan es treia la gorra que duia per a protegir-se del sol i li preguntaven què li passava, ja que havia perdut el pèl, contestava amb la major naturalitat davant la sorpresa i consternació de l'altra persona.

També vaig dir que quan acabéssim el tractament i ens donessin l'alta, i parlo en plural perquè necessitava sentir el mateix que ell, cosa impossible, ho celebrariem, però no vaig poder. Llavors em va entrar tota la por que havia estat evitant. Em feia por no tornar a l'hospital, allà em trobava segura, tot i sabent que les visites, a part dels tractaments o revisions, no eren per no-res bo.

Al llarg de la seva vida ha mantingut l'alegria. És feliç, té infinitat de bons amics. És un noi meravellós que el 18 d'octubre de 2012 fa 30 anys. Jo vaig aprendre el valor de la vida, a la qual estic agraïda.”

Encarnación, mare d'en César